

ДОН ЛУЧИО

ИЗСТРЕЛИТЕ В НОЩТА

chitanka.info

Алвин Барнс беше дежурен тази вечер. Трябваше да стои в кабинета си в участъка и да дреме непрекъснато до телефона. Отегчителна работа беше дежурството за него, особено тази вечер, когато той трябваше да съобщи на едно мило момиче, че няма да може да отиде на среща.

— Фред, ти можеш да си полегнеш малко — каза той на своя помощник, който очакваше само тези думи, за да се изтегне в съседната стая на една кушетка и да заспи моментално.

Полицейският участък, в който Алвин Барнс заемаше поста на групов началник на криминалните полицаи, се намиреше в най-бедния квартал на Ню Йорк, някъде към брега на реката, където във високите и построени едно до друго жилища живееха много семейства, загубили образа си във всекидневните грижи за хляб. Тук ставаха често убийства, кражби, насилия и Алвин Барнс бе станал страшилище за престъпния свят в тази част на Ню Йорк.

Полунощ беше минало вече, когато телефонът тревожно извъня.

— Ало... — обади се в слушалката Алвин Барнс — тук двадесет и четвърти участък...

— Тази нощ бандата на Лари ще обира склада на „Мошън Къмпани“ при доковете на пристанището — един глас тайнствен и загадъчен се обади.

Алвин бе свикнал с подобни донесения по телефона. Това по всяка вероятност бе член на някоя дребна банда, който е бил онеправдан и сега иска да си отмъсти на своите колеги, като вкара полицията по техните следи. Алвин затвори телефона и наново се отпусна блажено в креслото си.

Той знаеше, че бандата на Лари не би се решила да ограби този склад, защото близко до него се намиреше един полицейски пост. По всяка вероятност, някои от дребните крадци се мъчат да го изпратят тази нощ да очаква обир в другия край на квартала, където те са решили да действуват.

Алвин Барнс се обади в телефонната централа, като съобщи кой е.

— Ще се обадят по телефона. Вземете номера на апарата, от който ще ме потърсят и веднага, след като завърша разговора си, ми го съобщете.

Алвин Барнс познаваше своите клиенти. Не минаха и десет минути и телефонът наново звънна.

— Ало...

В слушалката се обади същият развълнуван глас.

— Те отиват към склада на „Мошън Къмпани“... не е късно да ги откриете... нали на телефона е началникът Барнс?

— Нещо друго по-интересно няма ли да ми кажеш? — Барнс обичаше да се шегува в такива случаи, защото по този начин той печелеше време, за да размисли.

— Те отидоха и Лари е с тях... нали го търсите за обира на бижутера Салмон...

Ето едно нещо, което Барнс още не знаеше. Той подозираше, но не бе сигурен, че бандата на Лари е обрала бижутера Салмон. Сега, когато положително някой от подземния свят на квартала Бронкс в Ню Йорк му съобщаваше това, в него нямаше вече съмнение.

Алвин затвори наново телефона. След няколко секунди от телефонната централа се обади.

— Говорихте с № 22-3456-23, това е телефонът на кръчмата „Майкъл“ във вашия полицейски район...

— Знаем я тази кръчма — отговори Барнс и затвори телефона.

След малко той даде нареждане до съответния полицейски пост, който се намираще близо до кръчмата „Майкъл“, да бди пред входа и ако види някой от познатите членове на групата джебчии на Лари, да го задържи. Твърде късно.

Полицейският пост се обади и събщи, че няколко души от групата на Лари са били забелязани да излизат от тази кръчма преди двадесет минути и да се отправят към пристанището на реката.

Телефонът наново извънтя. Наново същият възбуден глас се обади:

— Още ли не сте отишли към пристанището?... Ще закъснеете...

След една малка справка с телефонната централа Барнс установи, че непознатото лице се е обадило от друга една кръчма, на около сто метра от кръчмата „Майкъл“. Доносникът беше хитър човек. Той знаеше, че от участъка ще проверят от кой телефон се обажда и затова избягваше да говори от един и същ номер, за да не го заловят...

С не особено голямо удоволствие Алвин Барнс се надигна от креслото си, прегледа револвера, който носеше на бедрото си в

специален кобур, отиде в съседната стая и разбуди помощника си.

— Нямаш късмет, момчето ми, ставай! — каза той, като разбуди младия човек. — Аз ще изляза на разходка малко. Поканен съм от един неизвестен приятел на полицията и неприятел на Лари и на хората му. Не вярвам да има нещо сериозно, но все пак трябва да отида и да проверя. Ти ще ме заместваш тук.

Полицаят Фред се прозина и седна до писалищната маса, като направи усилие да не заспи поне докато шефът му не бе още напуснал участъка.

Алвин Барнс напусна участъка и заслиза по наклонената мръсна улица към пристанището. Тази част на Ню Йорк, известна под името Бронкс, е далеч от блестящия и осветен център на града. Тя е далеч и по чистота от него и по хората, които живеят, по техните кесии и техния морал. Детективът продължаваше да върви по улицата към реката. Пристанището за малките кораби, които се движеха нагоре по реката Худзон, беше дълго няколко километра и складовете на „Мошън Къмпани“ бяха в долния край.

Към тях отиваше детективът Барнс, все още двоумейки се дали крадците не го разкарват напразно, за да оберат в това време някой магазин, който се намира точно в противоположната посока.

Той имаше право да се съмнява в това, защото напоследък особено бандата на Лари бе поставена от него под постоянно наблюдение и тези разбойници искаха да го осмоят пред целия квартал. Той знаеше, че ако не ги намери при складовете на „Мошън Къмпани“ и те в това време оберат някой друг магазин или склад, на утрешния ден вестниците щяха да изнесат тази работа и той щеше да стане за посмешище на цялата околност. Толкова много беше наплашил той джебчиите и крадците в Бронкс и толкова повече те искаха по някакъв начин да го подиграят или унижат, че Барнс очакваше всичко и във всеки момент...

Детективът беше навлязъл вече в пристанищния квартал, който през нито един час на денонощието не биваше обгърнат в тишина. Тук се работеше денонощно. По реката се движеха стотици по-малки кораби, които оглушаваха тъмнината с рева на своите сирени. По някои пристанищни складове се работеше денонощно и скърцането на скрипците и макарите също така увеличаваше шума.

Беше около един и половина след полунощ, когато Барнс разбра, че се намира близко до складовете на „Мошън Къмпани“. Той реши да не се приближава повече откъм главната улица, там, където бяха главните врати на складовете, а да ги заобиколи и да се приближи откъм задната улица. Барнс вървеше тихо, макар да беше сигурен, че стъпките му няма да се чуят на повече от десет метра.

Опирайки се на стените, за да се запази от евентуална изненада, Алвин Барнс започна да върви по-бавно, защото зад следващия ъгъл щеше да се озове до складовете.

Самите складове на „Мошън Къмпани“ бяха двуетажни пострройки, заобиколени от дъсчена ограда. Те не бяха осветени в този момент. Като за лош случай за Барнс, улицата зад складовете не бе добре осветена. Той достигна стената и дървената сграда на складовете, завъртя се около себе си, за да се увери, че в тила си няма други хора и реши да започне обхождането на дървената ограда. Не бе достигнал обаче до следния ъгъл, когато зад гърба си дочу стъпки. Инстинктивно той се обърна назад и извади револвера си. Зад гърба му се забелязаха две сенки. Това бяха двама души, които веднага заеха позиция за стрелба, залягайки зад няколко струпани сандъци със стока.

Преди още да успее да стреля, Барнс чу няколко изстрела. Той не можа и да извика и в същия момент почувствува как нещо горещо го жегна в бедрото на десния му крак.

Онези отсреща стреляха срещу него. Той падна на една страна и остана така, без да мърда. Чувствуваше как кръвта му изтича от раната на бедрото му и чувствуваше, как едновременно с това силите му започваха да го напускат.

— Сега онези могат да дойдат и да ме пречукат, без да мога да се защитавам! — му мина през ума и това като че ли му даде нова енергия.

Алвин Барнс протегна полека ръка в тъмното и напипа револвера си, който по една щастлива случайност бе изтървал съвсем близко до мястото, където бе паднал ранен.

Алвин продължаваше да лежи, без да дава признаци, че не е в безсъзнание. След малко той чу, че зад струпаните сандъци, където беше позицията на двамата души, се развиват препирни. Два гласа, единият от които безсъмнено принадлежеше на младеж под двадесет

години, защото звучеше съвсем детски, и се опитваше да надговори другия. Малко по-късно зад струпаните сандъци някой се раздвижи.

Една сянка се отдели от тях и бързо се отправи към близкия ъгъл. Преди да се реши да стреля, Алвин видя, че друга една сянка, много по-малка от първата, се отдели от сандъците и също така се затича по улицата. Алвин Барнс не можеше да чака повече. Той вдигна револвера си и със сетни сили натисна спусъка. Чу се гърмеж. Предната фигура, която бе почти достигнала ъгъла, зад който можеше да се скрие, се спря, наведе се към стената и в тъмнината блеснаха три последователни огънчета. Той стреляше обратно. Той отговаряше.

Алвин се опита да се долепи колкото може по-близо до земята и така замря в очакване. Мина му обаче мисълта, че ако не отговори със стрелба, онези могат да се върнат и да го довършат, и затова той стреля наслуки няколко пъти, като с последните си сили налага полицейската си свирка и я наду.

Алвин Барнс видя как втората сянка, която при повторното разменяне на изстрели се бе сгушила край стената, се повдигна малко, разклати и разпери ръце и след това със смъртен стон се отпусна на земята.

Честите изстрели и звукът на полицейската свирка докара след няколко минути няколко униформени полицаи на местопрестъплението.

Единият от тях, познат под прякора „Състрадателният Джо“, се наведе над тялото, което лежеше на паважа и изненадано извика:

— Господи, та това сте вие, мистър Барнс!

Той не получи обаче никакъв отговор от изпадналия в безсъзнание детектив. Джо изпрати един от колегите си да извика по телефона болничната линейка и сам се зае да свестява припадналия си шеф. Това обаче той не можа да стори, тъй като по всичко личеше, че раненият е изгубил извънредно много кръв.

Когато болничната линейна кола пристигна със силното свистене на своята сирена, няколко сенки на непознати мъже, отбили се от пътя си от любопитство, се навъртаха около тялото на Алвин Барнс. Недалече от там, близко до ъгъла на улицата, друга малка група се бе събрала около тялото на един от разбойниците. Другият бе изчезнал в тъмнината на крайния квартал. Състрадателни ръце вдигнаха тялото на Алвин Барнс и го поставиха в линейката.

В това време, полицейските органи направиха оглед на мястото, направиха снимка на тялото на падналия младеж и го поставиха в същата линейка. Съвсем младо момче, с едва наболи мустаци!

— Кой ги учи на тези поразии! — възмущаваше се един минувач. — Едва се научил да пуши цигари и вече се опитва да краде! Жалко за такова младо момче!

В същото време, когато болничната кола летеше към болницата с най-голяма бързина, за да се спасят два живота, младото момче разтвори широко очи. То огледа облечения в бяло лекар, който стоеше в колата до него и му измерваше пулса. Погледът му обаче бе безизразен и стъклен. Младото момче понечи да отвори уста, но някаква сила като че ли не му позволяваше да размърда езика си... То поиска да каже нещо, помъчи се един момент и лекарят се наведе над устните му... Някакви неразбираеми думи се изнизаха от устните му и след това младото момче наново затвори очи.

До него на другата носилка лежеше Алвин Барнс, прочутият в този квартал детектив. Той не се беше събудил от дрямката, която го обхвана заедно с отпадналостта при раняването му. Алвин Барнс не се събуди и на операционната маса, когато дежурният хирург извади от бедрото му парче олово.

— Лека рана — каза той, като си измиваше ръцете. — Загубил е много кръв и затова още не може да дойде на себе си. След няколко дни ще може дори да се движи...

В съседната операционна трима души се суетяха около тялото на младото момче. Куршумът бе пробил белите му дробове и непрекъснатото изтичане на кръвта угасяваше бързо живота на младежа.

Хората в бяло бяха свикнали с подобни случки. Нощните инциденти и стрелби в този квартал не бяха нещо рядко и затова угасващият млад живот пред тях не можеше да ги трогне нито за миг.

Когато младото момче изпусна една последна въздишка, без да се пробуди от съня на изтощението и упойките, лекарите констатираха смъртта му и наредиха изпращането на тялото в моргата, след което се отправиха за своите стаи. Това беше всичко, това беше краят на един млад човек.

Във фоайето обаче на болницата цареше възбуждение. Нощни стрелби бяха нещо обикновено за този квартал, проявленията на Алвин

Барнс също бяха нещо обикновено. Този път обаче Алвин Барнс, най-известният детектив на квартала, бе паднал ранен! Имаше, значи, хора, които се бяха осмелили да стрелят срещу него. Мълвата за кървавата драма на пристанището се бе разпръснала въпреки късния час почти по всички заведения и редакции на големите вестници.

И ето сега, в този късен час, във фоайето на болницата се тълпяха около двадесет души журналисти и приятели на ранения. Всеки един от тях искаше да говори с Алвин Барнс, всеки един от тях искаше да чуе от устата му за това произшествие, за да го напише в своя вестник. Дежурният обаче бе неумолим.

— Никои не може да отиде при пациента! — заяви той остро и въпреки любезните усмивки на репортьорите и предложените цигари, той остана твърд като скала.

Малко по-късно той съобщи на всички, че операцията е излязла сполучлива и че Барнс лежи в непробуден сън.

Рано сутринта излязоха последните издания на големите вестници, които описваха трепетно развилата се престрелка през нощта в квартала край пристанището. Почти всички вестници поместиха портрета на Алвин Барнс, като допълнително написаха по няколко реда, апел към полицията да открие и останалите членове на бандата, която се осмелява да прави засади на един толкова способен и нужен на обществото служител, като детектива Алвин Барнс. Докато за убийтия при престрелката младеж, вестниците отделиха само по два реда. Един от нападателите бе убит от Барнс в положение на самоотбрана. Толкова!

Детективът Алвин Барнс се пробуди от упойката късно следобед. Той погледна няколкото букета, сложени до леглото му.

— Сигурно, някои от приятелките — помисли си той. — Ще трябва да им отговоря, като се повдигна от леглото.

След това наново дрямката започна да го обхваща. С премрежени очи Алвин Барнс наблюдаваше милосърдната сестра, която се суетеше около него. Той я запита за името ѝ.

— Рита — отговори тя бързо. — Но вие не трябва да говорите сега. По-добре е да заспите. Щом като си починете, аз ще ви прочета всичко, което вестниците с писали за вас...

Алвин Барнс затвори очи и почувствува как приятният сън наново го обхваща в кадифените си ръце...

НОВАТА МИЛОСЪРДНА СЕСТРА

Тя влезе в стаята, когато сутринното слънце хвърляше червеникава светлина върху пердетата на прозореца. И понеже тя не бе го виждала в живота си нито веднаж, остана доволна, че той спи. Тя застана до леглото му с побледняло лице, изпъкващо остро върху фона, който се образуваше от нейните черни гарванови коси.

Тя видя, че той е млад мъж, с къдрави руси коси, с изопната кожа върху скулите на лицето си. Тя лесно би могла да си го представи с револвер в ръка. С револвер, как стреля в тъмнината и убива без никакъв повод едно младо момче, което не е правило опит да обира никакъв склад. Тя го виждаше във въображението си, как той, този омразен човек, се приближава на пръсти до склада, изненадва двамата души и как, когато те си вдигат ръцете, за да се предадат, той стреля срещу единия от тях и го убива! Лъжа, лъжа е, че той се е защищавал от нападение и тогава е стрелял! Този човек е застрелял младото момче, а това младо момче, което лежеше сега в моргата на болницата, беше нейният брат!

Тя продължаваше да наблюдава мъжа в леглото, стараяше се добре да запомни неговото лице. Тя го мразеше, мразеше книгата със стихове, която лежеше отворена на стола до масата, мразеше и чашата, от която той бе пил вода, мразеше всичко негово и всичко около него...

Мъжът в леглото се размърда леко, като че ли нейната омраза бе проникнала в подсъзнанието му и го бе уплашила. Тя отиде до прозореца и вдигна пердетата.

— Рита — прозвуча тихо гласът му — чувствавам като че ли имам в устата си кожа. Дай ми една цигара.

Тя видя, че той не бе отворил още очи и пъхна в устата му една цигара.

— От тази сутрин вие имате нова милосърдна сестра — каза тя с равен и невълнуващ се глас и му запали цигарата.

Той отвори широко очите си. Те бяха сини и на нея се стори, че нямаха престъпен отблясък. Започна да я разглежда и тя се ядосваше,

без да се издава, защото знаеше, че той я изглежда от петите до главата. След това той каза:

— Не се сърдя ни най-малко за станалата промяна. Ти ми харесваш, момичето ми. Да... не се сърди, аз обичам да говоря малко нахално на жените...

Тя трябваше да бъде любезна с пациентите. Не трябваше да им отвръща. Точно в това се състои работата на една добра милосърдна сестра. Лари, приятеля на нейния убит брат, който успя да избяга от куршумите на детектива, ѝ бе разправил цялата случка. Той ѝ каза, че тя трябва да наблюдава детектива, да бъде постоянно около него, но да не се издава и да чака удобния момент за отмъщението!

Младата милосърдна сестра седна на края на леглото и взе ръката на Барнс, за да провери пулса му. Тя трябваше да говори.

— Казвам се Елизабет — каза тя.

— Отлично, аз ще те наричам Бети — каза младият мъж. — А ти знаеш моето име, нали?

— Да, аз знам вашето име!

След това настъпи тишина, докато тя премери температурата му, по време на което той я наблюдаваше непрестанно. Когато тя привърши и стана на крака, той се обади:

— Предполагам, че ще ме изпишат след една седмица от болницата. А как е онова младо момче, срещу което стрелях?

— Искате да кажете младият крадец? — имаше твърдост в гласа на това момиче, което бе решило да отмъщава.

— Да, предполагам, че са го оперирали снощи...

— Оперираха го — отвърна тя.

— И...

— Мъртво е сега — прошепна тя, едва сдържайки чувствата си. — Младото момче умря!

Ръката ѝ се спусна в джоба на бялата ѝ престилка и нервно стисна оловното парче куршум, което се намираше там. Това парче олово, което беше куршум с калибър 6,5 мм бе извадено от хирурга от тялото на нейния брат. Тя го бе задигнала и сега го държеше в своя джоб, за да ѝ напомня, че тя трябва да отмъсти.

Елизабет тихо излезе от стаята.

Когато половин час по-късно тя се върна в стаята му, той се беше вече избръснал. Стоеше в леглото си полулегнал, издигнал глава върху

оправените възглавници.

— Извиках бръснаря от долния етаж да ме докара малко — полунасмешливо се обади Барнс. — При такава хубава милосърдна сестра и пациентите трябва да се издокарват, нали...

Тя не отговори на подхвърлената забележка, а остави подноса със закуската му на масичката до леглото.

Той помълча малко и след това тихо каза:

— Съжалявам много за това младо момче...

Тя повдигна рамене:

— Всеки един от нас ще трябва някой ден да се прости с живота си.

Тя го погледна и си помисли, че няма да бъде далече деня, когато и този омразен човек ще свърши земния си живот.

ПЛАНЪТ ЗА ОТМЪЩЕНИЕТО

В този момент, милосърдната сестра Елизабет Томсън мразеше толкова силно детектива, че отмъщението ѝ се струваше като една много проста работа. Тя би могла в този момент да извърши всичко, само за да отмъсти за убийството на своя брат. Той е бил безжалостен. Безжалостна ще бъде и тя в своето отмъщение. Бедният квартал на Бруклин и досегашният ѝ суров живот я бяха научили да бъде дори жестока, когато сметнеше това за нужно.

Елизабет Томсън бе живяла непрекъснато в квартала Бруклин от деня на своето рождение. И ето, един ден в нейния живот се намеси Лари Кид.

— Ти ще бъдеш моето момиче, разбра ли — каза ѝ той и я прихвана през кръста.

Тя не отговори нищо и от този момент сред грубия и тежък живот на този краен квартал започна любовта между двамата млади. Лари Кид беше истински представител на квартала. Той не работеше нищо. Изчезваше за по няколко вечери и след това се завръщаше обратно в своята среда с пълни джобове. Той обаче обичаше да харчи неизвестно по какъв начин спечелените пари само за себе си. Досега не беше купил нищо, абсолютно никакъв подарък на своето момиче, най-много бе плащал сметката в някой посредствен ресторант.

Елизабет, младото момиче от бедния квартал, което досега не беше срещало мъж в живота си, се покори тъпо на новия обрат, който взимаше нейния живот. Тя не чувствуваше истинска любов към Лари Кид, но все пак биваше доволна, че когато се намираше заедно с него по улиците на квартала, нито едно друго момче не се осмеляваше да я закачи. Връзката ѝ с Лари Кид беше твърде тежка, защото той обичаше да се ядосва често и обикновено щом се ядосаше не скъпеше остри думи и ругаеше Елизабет порядъчно много, без ни най-малко тя да е бивала виновна за разваляне на настроението му. Понякога той посягаше и да я бие за дребни неща.

Всичко това обаче Елизабет понасяше търпеливо и като нещо, без което животът не би могъл да тече правилно. Тя биваше винаги готова да извърши всичко това, което Лари ѝ заповядаше.

И ето, миналата съдбоносна нощ Лари я извика по телефона. Тя изпроси позволение от старшата милосърдна сестра да излезе вън за половин час. Той я причака със старата си кола на близкия ъгъл.

— Там беше много тихо, бебчето ми — започна да ѝ разправя младият мъж с неопределен занаят. — Ние с твоя брат отидохме на спокойствие, за да си поприказваме. Трябваше да му разкажа много важни неща, много важни за него. Трябваше да бъдем насаме. И... изведнаж кой мислиш, че се подава в тъмнината. Този плъх, Алвин Барнс, който отдавна ни следи и иска да ни тикне в затвора. Той стреля и уби брат ти преди аз да мога да го защита. След това аз извадих големия пистолет на баща ми и започнах да стрелям. Не можах да го убия на място и затова много съжалявам, но и това ще стане в близки дни. Ти трябва само да ми помогнеш.

В този момент Елизабет Томсън схвана трагедията с нейния брат. В нея накипя силна омраза срещу полицията и специално срещу Алвин Барнс.

— Ти трябваше да го убиеш на място, Лари — каза тя, стиснала устни, за да не заплаче от мъка.

— И това ще стане. Засега обаче аз трябва да се пазя от него, защото той и другите полицаи ще ме търсят в миша дупка. Ти ще трябва да ми помогнеш, чуваш ли! Ти знаеш неписаните закони на нашия квартал, бебче. Този детектив уби твоя брат, момчето беше брат ти, и той трябва...

— Трябва да бъде убит — допълни с озлобление Елизабет.

— Точно така — отвърна с облекчение Лари. — И затова ние трябва да работим много внимателно и заедно. Ти трябва да се долепиш до тази маймуна, да спечелиш доверието му и да ми съобщаваш постоянно как е и къде се движи. За останалото вече няма да се боиш...

Елизабет Томсън не можеше да изкаже със сълзи обичта си към своя брат и голямата тъга заради неговата кончина. Тя желаше да направи нещо, за да отмъсти за смъртта му и бе готова да слуша всички заповеди на Лари Кид. Тя знаеше, че нейният брат се беше замесил за известно време в някаква тъмна афера с Лари, обаче

знаеше, че той се стареае да се откъсне от бандата и да започне почтена работа. Само младото момче ѝ бе казало, че ще скъса с бандитите и тогава тя беше толкова много щастлива.

Гласът на Лари Кид започна да затихва в нейните уши и Елизабет Томсън се опомни и се видя наново в бялата роба на милосърдна сестра, застанала пред кревата на убиеца на нейния брат. През нейния ум бяха преминали всичките тези перипетии на драмата, докато тя чакаше Алвин Барнс да завърши закуската си.

В този момент той допиваше своето кафе.

— Бети — каза той с равен и спокоен глас, — аз се надявам, че ние ще се разбираме добре с тебе.

— И аз се надявам — отвърна му тя.

— Наистина ли? Вярваш ли, че ще се разбираме добре?

— Да — каза тя.

— Значи всичко е вече наред. Първият ден, когато изляза от тази проклета болница, ние ще излезем да се повеселим!

Тя го изгледа с побледняло от яд за нахалството му лице, но с усмихнати устни.

— Не вярвам да ме харесате много...

— Слушай, миличка — каза той хвалежки се, — аз съм прекарал досега живота си все с момичета и докато съм прегръщал едното, намигал съм и на друго някое едновременно. Този път обаче искам да ти кажа, че ти си единственото момиче. Още когато си отворих сутринта очите и те видях така осветена от сутрешните слънчеви лъчи... „Това ще бъде то, единственото мое момиче“, казах си веднага на ума...

В гърдите ѝ се породило едно странно чувство, което я караше да вярва, че има откровеност в тези негови думи, но тя не го хареса. Без да влага някакво чувство в гласа си и напълно студено, тя каза:

— Ще вдигна чиниите от масичката ви. Желаете ли да ядете още?

Същия ден след обяд, докато тя подреждаше покривката на леглото му, той хвърли на пода вестниците, които четеше и които описваха героизма му при престрелката.

— Би ли ми прочела няколко стиха?

Елизабет Томсън знаеше много добре, защото беше чувала това от устата на Лари Кид, че всеки мъж, който се интересува от поезия и чете стихове, не е истински мъж. Тя взе мълчешката малката книжка със стихове и седна на съседния стол. „Рубаят“ — това бе името на стихосбирката, писана преди стотици години от древния персийски поет Омар Хаям. Елизабет зачете с равен и студен глас:

„Ах, любима, напълни кованата чаша с вино, което ни кара да забравим скърбите от миналите дни и страховете за идващите дни...“

Това беше нещо ново за нея. Стихове!

След като завърши работата си в болницата, Елизабет Томсън напусна голямата сива постройка и се упъти към най-близката книжарница. Там тя си купи същото това томче със стихове от древния персийски поет. Прибра се в малкото си скромно жилище на най-горния етаж на едно здание и зачете книгата. Тази нощ Лари Кид не дойде да ѝ се обади и тя си легна да спи с твърде смутено съзнание.

Следващите няколко дни тя продължи да дежури в отделението, където лежеше детективът. Намираше постоянно повод, за да влиза в стаята му и да го наблюдава. Тя научаваше неговите навици до най-малките подробности.

И един ден детективът Барнс заяви, че се чувства почти напълно здрав. Той направи опит да стане от леглото и да ходи без чужда помощ и постигна това за голяма изненада и на милосърдните сестри и на докторите. Този ден след обяд, когато слънцето беше най-топло, асансьорът на болницата ги изкачи и двамата, детективът и милосърдната му сестра на терасата. От тук, след като те се настаниха в удобни столове, започнаха да разглеждат сивата панорама на бедняшкия квартал Бруклин.

Големи сиви здания, в които живееха хиляди бедняшки семейства, се простираха пред тях, опушени и влажни.

— В едно от тях живея и аз — каза, без да иска, Елизабет Томсън.

В момента Алвин Барнс не отговори нищо. Той продължи да гледа сивотата на квартала. После внезапно наруши мълчанието.

— От рождението си?...

— Да... откакто съм се родила не съм напущала този квартал, освен един-единствен път, когато ме водиха на панаира в другия край на града... — Това вече звучеше като признание...

Пак мълчание за известно време.

— Бедното момиче... — в гласа му имаше истинско съжаление...

— Пригответи се за утре вечер. Ще излезем заедно да се повеселим в някой друг квартал на този голям град...

При тези му думи милосърдната сестра се уплаши. Тя не желаше да излиза вечер с него, но от друга страна знаеше, че трябва да изпълнява нарежданията на Лари Кид... Детективът не трябва да подозре нищо...

— Но вие... вие не можете да напуснете още болницата...

— Кой? Аз ли? Ще видим...

В ДУПКАТА НА ПРЕСТЪПНИКА

Следната вечер към осем часа, детективът Алвин позвъни на нейното едностайно апартаментче, което криеше зад спретнатата завеска малка кухничка. Пред вратата стоеше Алвин Барнс, когато тя я отвори. Младото момиче излезе с него. Тя се бе постарала да облече единствената си спретната рокля и да сложи лек грим върху лицето си.

Алвин Барнс изглеждаше на голям спортист с модерната си вечерна дреха и силно развити рамене. Той ѝ каза, че тя изглежда великолепно тази вечер и тя го последва надолу по стълбите, без да отвърне на тези му думи и без да се замисли дали те бяха неизбежния комплимент на кавалера, или пък истински сърдечни думи.

— В болницата ще вдигнат цял ад като разберат, че съм се измъкнал без знанието на лекаря или на сестрата в канцеларията — каза той, като се засмя, откривайки белите си правилни зъби.

В този момент, тя можеше да чува нервното биене на своето сърце. Тя мислеше, че няма да може да се овладее. „Трябва да приспиш вниманието му — беше казал Лари. — Трябва да го накараш да се влюби в тебе даже“. Така ѝ беше казал Лари. Той бе добавил, че докато се развива тази комедия, той ще се държи далече от нея и няма да пречи да се създаде впечатлението в детектива, че това момиче от бедния квартал наистина е влюбено в него.

Пред пътната врата стоеше едно очакващо такси. Алвин Барнс помогна на младото момиче да се настани удобно вътре и след това колата тръгна из улиците на Ню Йорк, навлизайки постепенно към централната и бляскаво осветена част на града.

След непродължително пътуване, по време на което и двамата мълчаха и гледаха през прозорците на таксито към движещата се тълпа по тротоарите на улиците, колата спря пред един изискан ресторант и нощен локал. Може би, Алвин я беше довел нарочно в един нощен локал, защото докато бяха в болницата при един разговор тя подхвърли, че не харесва прахосването на време и пари в нощните локали.

Те влязоха в залата, тя, водена от накуцващия Алвин, в един момент, когато осветлението бе намалено до минимум и когато червени и сини прожектори се гонеха по лъскавия дансинг. Оркестърът свиреше една тъжна и бавна песен, която сякаш раздираше сърцето на всеки влюбен човек. Програмата в локала бе интересна и разнообразна, оркестърът много добър и храната най-отбрана.

Елизабет Томсън почувствува в един миг, че тя не принадлежи към тази среда. Въпреки всичко това, тя се потруди да бъде вежлива и разговорлива събеседничка към своя кавалер. Те не танцуваха, а само вечеряха и гледаха програмата.

Полунощ беше приближил, когато изведнаж Алвин Барнс почувствува леки болки в крака си или поне се направи, че ги чувствува и реши, че е време да се прибират. Той нае наново такси, за да изпрати младото момиче.

Когато колата пристигна пред нейния дом, Алвин слезе и ѝ помогна да отключи вратата. След това той я последва по стълбището нагоре към крайния етаж. И двамата мълчаха.

Тя отключи вратата на своя апартамент и той влезе след нея. Без да се обръща, изтръпнала от страх и очакване, Елизабет Томсън мислеше какво трябва да очаква в този полунощен час от своя кавалер и какво би поискал той от нея.

Страховете ѝ обаче се разпръснаха, когато той я хвана за раменете, обърна я към себе си, целуна я по устата и като ѝ каза „Лека нощ, моето добро момиче“, остави я сама и заслиза обратно по стълбата.

Елизабет заключи вратата след него и започна с ожесточение да си търка с ръка устните. Тя искаше като че ли да изтрие тази негова целувка. Тя искаше да изтрие спомена от целувката. Трябваше да помни, че той е убиецът на нейния брат и че тя трябва да отмъсти. Неписаните закони на нейния квартал изискваха отмъщение и тя щеше да го постигне.

На другата сутрин животът в болницата протече напълно обикновено. Тя очакваше да чуе скандали, че е допуснала пациентът да избяга от болницата през миналата нощ без никакво разрешение. Но никой не ѝ направи забележка за това. Нито една от милосърдните сестри изглежда не знаеше, че Алвин Барнс е избягал миналата нощ без разрешение, за да отиде на среща с тяхната колежка.

Когато Елизабет почука на вратата на стаята му, тя беше вече решила да се държи така, както би трябвало една милосърдна сестра да се държи към пациента. Тя му говори тихо по всички неща, за които той я разпитваше и дори с много по-студен глас, отколкото би се полагало. За нейно учудване обаче той не спомена нито дума за миналата нощ, нито пък се опита да се държи по начин, който не би й се харесал.

Чак след обяд той я погледна засмян.

— Знаеш ли, че от дирекцията на полицията ми съобщиха, че получавам една седмица отпуск след излизането ми от болницата.

— Това ще бъде много добре за вас. Ще имате нужда от почивка.

— Точно така. Ние и двамата имаме нужда от почивка. Искях да кажа, че наредих със старшата милосърдна сестра да ти бъде даден отпуск от една седмица, за да заминем заедно в някой курорт на почивка.

— Как, без да ме попитате дори? — младото момиче беше много ядосано от това нахалство на детектива.

— Но успокой се, Бети — каза умолително и все пак малко насмешливо детективът. — Та аз съм много добър приятел вече със старшата сестра и така добре се аргументирах пред нея за нуждата от почивка и постоянно наглеждане от една милосърдна сестра, че тя се съгласи след половин час разпавии. Всичко е вече наредено. Ще отидем в планината, за да си починем както трябва. Ти няма да съжбяляваш за този едноседмичен курорт в планината.

Имаше едно искрено чувство в гласа му, което я накара да бъде още по-предпазлива. Тази нощ тя напусна бързешком болницата и изтича в една малка и забутана кръчма. Там беше гнездото на Лари Кид и на неговите хора.

Младото момиче почака известно време, докато един едър мъж с редица белези по лицето се изправи до нея и я запита:

— Лари ли търсиш, моето момиче?

— Да — отговори тя, без да обръща внимание на интимното обръщение. Едрите хора в този квартал обичаха да интимничат с хубавите момичета.

— Тогава ще тръгнеш на двадесет крачки след мен и няма да се озърташ и да говориш с някого по пътя, разбра ли?

Младото момиче кимна с глава и почака, докато едрият мъж излезе от кръчмата. Тя стана и тръгна след него.

Той не вървя дълго време и скоро сви в една странична улица и застана за момент пред една малка врата на голямо здание, което имаше вид на склад. Едрият човек се спря за момент и запали цигара, след което влезе през вратата. Това беше старият познат сигнал за Елизабет и тя, без да се страхува от някаква изненада, влезе през същата врата. По едни мрачни стълби младото момиче слезе в подземния етаж на зданието и тук се намери в ръцете на Лари Кид, който галено я нарече гущерче.

Чудно, но в този момент Елизабет не почувствува някакво приятно чувство. Тя седна на един сандък и загледа своя приятел, който имаше много отчайващ вид, небръснат от няколко дни, с мръсни и изкаляни дрехи. Трудно е за човек да се крие от полицията в един такъв мръсен квартал като знае, че има заповед за неговото залавяне.

— Какво става? — запита разтревожен Лари Кид.

Младото момиче му разправи всичко, каквото бе ставало досега. Тя не пропусна и най-малките подробности по разговорите си с Алвин, нито пропусна да разправи за целувката през миналата нощ...

Като чу за това, Лари Кид започна така истерично да се смее, че на младото момиче ѝ стана твърде неприятно.

— Значи, този будала се е хванал на въдицата вече! Виждаш ли какво значи да си хубаво момиче и при това послушно!... Ще го наредим този приятел, така добре ще го наредим в скоро време, че ще трябва да се събуди от съня си чак като отиде в небесните селения... Ха, ха, ха, ха...

— Но, Лари, аз съм дошла да ти кажа и края.

— Какъв край — сопна се бандитът.

— Той е наредил да отиде в отпуск в планината за една седмица и взел разрешение от управата на болницата аз да му бъда милосърдна сестра през време на това пътуване в планината...

— Хм... това е малко по-друго... — Лари започна да чеше брадата си замислен... — Но, въпреки всичко, ти ще отидеш с него в планината, за да не му вдъхнеш подозрение и само ще внимаваш да не отиваш много далече в любовта... Чу ли ме?

— Но може ли да не отида в планината, Лари... съвсем не ми се иска да напусна града.

— Не. Казано ти е вече да отидеш и ти ще ме слушаш... — гласът на Лари Кид не предвещаваше много добро нещо и затова Елизабет побърза да се съгласи.

— Сега трябва да си ходя вече...

— Ще си отидеш, но много внимателно и не по същия път, по който дойде, а ще избиколиш по „Сто тридесет и шестата“ улица, за да не открият полицаите скривалището ми...

От всяка дума на Лари Кид лъхаше егоизъм. Той не се страхуваше за момичето, което смяташе, че го обича, а само за себе си...

Навела глава и без да се сбогува с приятеля си, Елизабет излезе през дървената врата на глухата улица и скоро токовете ѝ зачукаха по посока към „Сто тридесет и шестата“...

ТАЙНАТА НА КУРШУМА

На другия ден те заминаха. Двамата млади хора, Елизабет Томсън, милосърдната сестра от болницата в Бруклин и Алвин Барнс, детективът от същия квартал. Те заминаха с ранния влак към планината.

В живота на Елизабет Томсън влизаше едно ново събитие. Никога в живота си тя не бе ходила в планината. Бе виждала планини от далече, бе чела за тях, бе виждала морето, дори панаир беше виждала, но не бе ходила нито веднаж в планината.

Когато влакът спря в малката планинска гара и те го изоставиха, за да вземат един разбит местен автомобил, Елизабет Томсън напълни гърдите си със свежия планински въздух и остана дълго, дълго със затворени очи. Тя предчувствуваше нещо ново и щастливо в своя живот и не искаше в момента да мисли за този, който стоеше до нея в автомобила и за чиято смърт тя трябваше да работи... До нея Алвин Барнс се усмихваше доволен, като виждаше как планинският въздух и новата панорама хвърлят нови и вдъхновени краски по лицето на неговата спътничка.

Дълго време автомобилът вървеше по постоянно извиващия се през сипеите път и най-после навлезе в голяма гора. След няколко завоя пред очите на двамата пътника се откри един малък планински курорт. Той се състоеше от две редици малки дървени къщички, във всяка от които можеше да се живее удобно и с всичкия комфорт на модерно жилище. Те имаха малки тераси пред себе си, за да могат от там курортистите да наблюдават околната природа.

— Надявам се, че мястото ще ти хареса, момичето ми — каза сериозно Алвин, като ѝ помогна да слезе от автомобила.

— Щом искате да ми хареса, вярвам, че ще ми хареса — отговори младото момиче уклончиво.

Алвин Барнс беше ангажирал две такива вили и я нареди в една от тях, а сам той разтовари своя багаж в друга вила.

— Ще те чакам за вечеря на моята тераса. Ще отидем в онази, по-голямата вила, където има ресторант.

Тя не знаеше какво да отговори. Учуди я кавалерският начин, с който той се държеше спрямо нея. Това бе един хубав жест и тя трябваше, въпреки омразата си към него, да го признае.

Започнаха първите дни на почивката в планината. Елизабет ставаше рано, преди изгрев, рано, преди да станат останалите курортисти. Тя излизаше на терасата си и мълчаливо наблюдаваше природата, всички тези нови неща, които виждаше за пръв път в своя живот. По-късно идваше и Алвин и те отиваха в ресторанта да закусят. А после, после отиваха с въдици до реката или играеха някаква игра. И нито веднаж той не се опита да я прегърне и да я целуне. Въпреки всичко Елизабет беше нащрек. Тя не можеше да се отпусне и да се почувствува спокойна напълно. Успокояваше се само вечер, когато си легнеше в леглото и започваше да чете стиховете на Омар Хаям, които беше започнала да изучава наизуст.

На третия ден той я изненада.

— Днес ще яздим коне!

— Но аз не съм яздила никога в живота си кон!

— Това не е причина да не се научиш да яздиш...

След половин час, с голяма мъка Елизабет се крепеше на гърба на един кротък кон, който следваше коня на Алвин бавно по извиващата се през гората пътека.

След малко той спря коня си и накара нейния да върви напред.

— Странно нещо, Бети, но аз не съм те питал как е фамилното ти име?

— Може би така е по-добре — отвърна тя, като изтръпна при мисълта, че той може да разкрие нейната тайна, че може да разбере, че тя е сестра на убитото от него младо момче. Несъзнателно ръката ѝ бръкна в джоба на блузата и извади оттам оловния куршум, изваден от тялото на брат ѝ. Тя смяташе, че той няма да го види и само за да си вдъхне смелост го поднесе пред очите си. В този момент обаче нейният кротък кон се дръпна леко встрани и при това неочаквано движение тя изпусна оловното парче на земята.

— Аз... — тя напразно се мъчеше да слезе от коня си, докато той скочи леко на земята и вдигна куршума с ръка.

— Какво е това? — запита той с твърде сериозен глас.

Тя се изчерви като виновно малко дете.

— Това момче Томсън, което ти... Аз бях тогава в операционната зала и взех куршума, който извадиха от гърдите му... Аз...

Наново изтръпна тя при мисълта, че Алвин може да разкрие истината, но скоро се успокои, като разбра, че той проявява чисто полицейски професионален интерес към случката...

— Тези неща не трябва да се пазят за спомен, а трябва да се дадат веднага след аутопсията или след операцията на полицията. Аз ще го предам, като се върнем...

Тя се опита да протестира, но той скочи на коня си и го подкара напред. Конят на Елизабет последва своя другар и те се отправиха след малко обратно към вилите, без да проговорят и дума даже за станалото. Бузите ѝ все още горяха, когато тя гледаше широкия гръб на конника, който яздеше пред нея.

Сама в своето легло, през нощта тя дълго мисли за случката. Алвин продължаваше да се държи с нея така, както бе започнал от първия ден на курорта. Може би нищо не е подозрял. Все пак, тя наново стана неспокойна.

Към края на седмицата той започна да се чувства отегчен от еднообразието на живота в планината и внезапно реши, че е време да посетят морския бряг. Още същия ден те наеха една малка спортна кола, качиха малкия си багаж и потеглиха по криволичещия път надолу към брега на морето.

Нови неща щеше да види Елизабет, може би и нови хора. Те се настаниха като гости в крайбрежната малка вила на един пенсиониран висш полицай, приятел на Алвин, който ги посрещна радушно.

— Надявам се, че и тук ще ти хареса, Бети — каза Алвин, след като и двамата се отправиха в столовата, за да вечерят със симпатичния си домакин.

— За мен всичко тук е така ново и интересно...

За нея беше всичко ново и интересно и когато една прислужничка им сервираше вечерята. Елизабет Томсън, на която за пръв път в живота друг ѝ сервираше храната, остана с повдигнато самочувствие. Малко по-късно обаче тя започна да се чувства

неудобно поради разговора, който се водеше на масата и в който тя не можеше да вземе участие наравно с мъжете.

Рано на другата сутрин техният домакин замина за Ню Йорк и остави цялата вила на тяхно разположение. Бавно това непоносимо напрежение, което я бе обхванало още от началото на тяхното пътуване, започна да я изоставя. Тя започна да се чувства по-смела и по-сигурна в думите си и в държанието си.

Те отидоха на разходка по морето с една малка лодка и надвечер се върнаха на песъчливия бряг близо до вилата. Това бе последната нощ на тяхната отпуска. Накладоха един малък огън, събраха миди и ги ядоха така сурови до пресищане.

Когато нощта падна, те седнаха унесени в лек разговор край угасващия огън. Тя обикновено говореше малко, защото намираще трудности в изказването на чувствата, които я вълнуват, но този път чувствуваше Алвин така близо до себе си и това я окуражаваше.

— Защо направи всичко това за мене? — запита тя и след това се поуплаши за миг от гласа си.

— Аз ти казах и по-рано — отвърна замислен той — още когато те видях реших, че ти си единственото момиче за мен.

— Не ме ли съжаляваш, че съм такава...

— Толкова много неща има в този свят за един мъж, че ако почне да съжалява за всяко едно нещо...

Те млъкнаха внезапно и двамата. Тя почувствува някакви вълни в гърдите си, които никога досега не бе чувствувала... Като че ли сърцето ѝ се изкачваше в нейното гърло. Искаше ѝ се да плаче и да ухапе юмруците си, но остана тиха и мълчалива.

Алвин обърна главата ѝ към себе си и нежно я целуна. Тя поиска да изпищи и да избяга, но не намери сили в себе си да стори това. Искаше да си спомни за тази отвратителна дума „отмъщение“, но като че ли тя бягаше от нейното съзнание. Две сълзи, които внезапно се появиха, като че ли запечатаха очите ѝ и тя ги затвори.

След миг тя почувствува как нейните две ръце обвиха врата на Алвин и го притеглиха към главата ѝ. И всичко това стана, без тя да го желае... Тя плачеше тихо и щастливо, когато той я целуваше нежно.

ПОСЛЕДНИ ПРИГОТОВЛЕНИЯ ЗА УБИЙСТВОТО

Дъжд валеше в Бруклин, когато младата милосърдна сестра Елизабет Томсън излезе от болницата три дни по-късно. Нощта се спущаше над опушения квартал на Ню Йорк. Внезапно тя се стресна. Близо до ъгъла се намираше старият автомобил на Лари Кид.

Несъзнателно, но все пак с леко чувство на отвращение, Елизабет се запъти към колата, влезе вътре и се намери до младия мъж.

— Не трябваше да рискуваш и да се явяваш на такова опасно място — каза тя напълно равнодушно. — Биха те познали и после...

— Остави тази работа на страна. Аз знам как да се грижа за себе си — отвърна грубо той и пусна колата по мокрия паваж. — Липсваше цяла седмица...

— Но ти сам ми каза да отида с него...

— Е... как се държа той?

— И добре, и зле...

— Може би, след като си била толкова дълго с него и той се е проявил като галантен любовник, ти си забравила неписаните закони на нашия квартал и смъртта на своя брат...

— Не — отвърна глухо тя. — Това не съм забравила.

В този миг тя почувствува, че Лари ревнува силно. Ето нещо ново.

— И той сигурно се е държал не много кавалерски с тебе, и е използвал случая, когато е бил сам с теб...

— Кой не би използвал...

Лари посегна да я удари, но се въздържа и се задоволи само с една мръсна ругатня по отношение на „непризнателните и непостоянни момичета“.

Когато се изкачиха и двамата в нейния апартамент той започна да говори по-меко и смислено. Разправяше й, че отмъщението трябва да се извърши час по-скоро, че всичко е вече готово затова и че кръвта на

убития ѝ брат иска своето... Тя слушаше как едрите дъждовни капки бият по тенекетата на покрива и по стъклата и мислеше... мислеше за много неща.

— Значи ти ще го накараш да ти дойде на гости в стаята. След това ще го помолиш да слезе и купи нещо от деликатесния магазин, който е на другата страна на улицата. Той ще трябва да мине пътя от входа на тази къща до отсрещния тротоар, нали. Той носи жълта мушама в дъждовно време. Това ще бъде достатъчно за мен. Аз няма да сбъркам в целенето. Ще бъда в другия край на улицата с револвера си...

— Добре — съгласи се тя.

— Няма да ми изиграеш номер в последния момент, нали?

— Не, Лари, няма...

КРАЯТ НА ДРАМАТА

Същата вечер Алвин Барнс, обгорен от слънцето на морето и от планинския вятър, пристигна на гости в стаята на Елизабет. Той съблече жълтата си мушама и я хвърли направо на един стол.

— Добър вечер, мила... — извика радостно той и отвори прегръдката си.

Със смесено чувство тя се остави да я целуне.

— В този дъжд няма да можем да излезем на някое по-далечно място. Освен ако ти искаш да се поизмокриш малко за разнообразие...

Ето че тя бе спечелила напълно доверието му. Той се отпусна на един стол, запали цигара и пусна радиото. Тя погледна лицето му, русата му коса и след това погледна през прозореца тъмнината, която покриваше улицата. Тя трябваше да свърши. За нея животът бе само верига от трудности и мъки и затова тя трябваше да отмъсти най-после. Хората от нейния квартал знаеха, че с живот се заплаща за един отнет живот.

— Алвин...

— Да?

Тя видя, че в ръцете му се намира нейната малка книжка със стихове от стария персийски поет. В този момент тя почувствува, че независимо от това дали Алвин е убил нейния брат, или не, той е истински мъж и че в своя живот тя досега не бе срещала такъв. Той живееше и неговият живот не бе една мизерия, както нейния, защото понякога той можеше да се чувствува щастлив. Тя мразеше себе си. Чувствуваеше, че е готова да измени и на Алвин, и на Лари.

— Дай ми мушамата си. Ще слеза до отсрещния магазин да купя нещо.

— Не мога ли да отида аз вместо тебе?

— Не — побърза да каже тя, като изтръпна — Това е една изненада за тебе.

— Но, мила, не трябва да ми правиш изненади, аз съвсем не държа на тях.

— Това не представлява никаква трудност — пошушна тя и като наметна мушамата му и взе неговата шапка в ръка, затвори вратата зад себе си, като му извика:

— Ще се върна след няколко минути!

Сама в коридора на стълбището тя въздъхна за момент, стисна устни и тръгна с бавни колебливи стъпки надолу. Съвсем тихо тя можеше да чува музиката на радиото от нейната стая. Сложи шапката му на главата си и прибра грижливо косите си под нея. Така Лари няма да я познае в тъмнината и сигурно ще стреля. Не, Лари, мислеше си тя, ако му кажа, че ти се криеш долу, за да го убиеш, той ще се промъкне зад тебе и той ще те убие. Това ще бъде „номер“, а аз ти обещах да не правя такива неща. Аз трябваше да го изпратя, но не мога. Не мога! Аз съм предателка сега и на двете страни... и това, което ще ме сполети, е заслужената награда за няколко часа щастие...

Тя слизаше бавно по безкрайните стълби на зданието с тъпата болка за раздялата си с Алвин и донякъде щастлива от друга страна, че няма да има повече пред нея Лари или болницата, или сивия живот на бедняшкия квартал.

С треперещи ръце Елизабет отвори пътната врата на зданието. Пред нея се намираше тъмната улица, пълна с неизвестности. Пред нея се намираше и края на живота ѝ.

— Сбогом! — прошепнаха устните ѝ и с наведена глава, със смели и по-широки крачки тя излезе на улицата. Дъждът продължаваше да вали тежко и монотонно.

Улицата беше празна. Никакво движение по тази затънтена крайна улица в този час на нощта. Ето, тя приближаваше вече деликатесния магазин. Всеки момент револверът на Лари трябва да изгърми. А той е добър стрелец, дяволът.

След това всичко се разви светкавично. Една ръка я хвана за рамото и я обърна назад. Да, това беше ръката на Алвин Барнс, който, гологлав и без палто, открит под дъжда и сигурен прицел на другия, стоеше до нея на улицата.

С изкривено от страх лице Елизабет можа да извика само:

— Бягай, бягай! Ще те убие!

След това пълна чернота запълни очите ѝ и Елизабет почувствува същото онова странно изтръпване, което изпита, когато за пръв път в болницата присъства на ампутирането на един крак.

Тя припадна.

Когато Елизабет Томсън отвори очи, тя откри, че се намира на малкия диван в собствената си стая. Край нея стоеше Алвин и слагаше на челото ѝ мокри кърпи.

— Аз бих могъл да ти кажа всичко, мила — успокоително говореше той, — но исках преди това да се уверя, че ме обичаш... После...

Тя се повдигна на един лакът.

— Но Лари...

— Той е вече арестуван, мила... Ние го търсихме под дърво и камък. Получих още по-рано нареждане от шефа да се държа към тебе като влюбен и да не те оставям, докато той не се издаде... Залових го надвечер, когато излизаше от твоя апартамент.

— Но...

— Куршумът, който ти си откраднала от операционната зала след смъртта на брат си, ми подсказа как стои цялата работа. Този куршум ще изгори сега и Лари. Онази фатална нощ аз получих сведения по телефона, че двамата — брат ти и Лари — се опитват да крадат работи от склада. Но не е било това истина. Лари сам се е обадил по телефона, за да ме привлече към една престрелка на улицата при склада и след това да ме изкара, че аз съм убил твоя брат... Да, той завел младото момче при склада... Когато аз отидох там, започна малката престрелка и в началото аз мислех, че сам съм убил брат ти... Когато след несполучливата операция на младото момче полицаите не намерили куршума, те сметнали това, че не е толкова важно и изоставили целия въпрос...

— Искаш да кажеш, че ти не си убил... братчето ми?! Ти...

— Не аз, а Лари. Малкият е искал да напусне бандата на Лари Кид и да започне някоя почтена работа. Той обаче е знаел много неща за Лари и неговите хора и е можел винаги да ги издаде на полицията. Затова Лари решил да го премахне и да изкара, че при престрелката аз съм убил момчето. Той завел момчето при склада, за да го убие и... успя както виждаш... Чак когато ти изпусна в планината този куршум, аз разбрах как стои цялата работа...

Тя още не можеше да повярва.

— Тогава Лари, Лари е убил моя брат...

Той кимна с глава.

— Убил го е с куршум калибър 6,5 мм, а цялата полиция в Ню Йорк е въоръжена с револвери калибър 7,5 мм.

Тя постоя така, повдигната на лакът за известно време, и след това се отпусна на леглото със затворени очи. Премного бе преживяла тази нощ, за да може да мисли, да узнае трябва ли да се радва или да скърби.

От радиото излизаха звуците на една нежна и тиха песен, която я караше да си спомни хубавите дни в планината и на морския бряг. Хубави дни, които минаха като блянове и изчезнаха, за да се връщат само в мислите ѝ, без никакъв шанс да се повторят в действителност.

След това тя се сети за нещо, при мисълта за което изтръпна цялата.

— Ти каза, че по заповед си се представил за влюбен в мен! — в гласа ѝ имаше молба, молба да не каже той „да“.

— Това беше в началото, мила. Тогава изпълнявах заповеди. Сега вече поставената ми задача е приключена успешно и тези заповеди не важат. От сега съм влюбен повече от всеки друг път и то без никакви заповеди, и това ще продължава занапред за цял живот...

Радиото продължаваше да свири в малката уютна стая, обаче двамата млади хора не го слушаха вече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.